



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **Loděnice INVEST, s. r. o.**
sídlem Družstevní ochoz 1307/30, Praha 4
zastoupený advokátem Mgr. Norbertem Hemelíkem
sídlem Lipanská 331/7, Říčany

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2017, č.j. 35292/17/5300-21442-700525,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žaloba

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2017, č.j. 35292/17/5300-21442-700225, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 2.5.2016, č.j. 3855530/16/2004-52521-507080, kterým byla žalobci vyměřena za únor 2014 daň

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

z přidané hodnoty ve výši 318 730 Kč (daň na výstupu). Žalobce v podané žalobě popsal dosavadní průběh řízení, konstatoval vyhotovení zprávy o daňové kontrole a závěr z této kontroly vyplývající, zdůraznil, že ještě v době, kdy finanční úřad zahájil daňovou kontrolu, byla společnost VDI Enis Trade s.r.o. vedena v informačním systému jako spolehlivý plátc DPH, veškeré obchody od července 2013 do února 2014 byly uhrazeny, proto žalobce neměl žádné pochybnosti o tom, že vše probíhá v souladu s právními předpisy. Až ve chvíli, kdy přestaly být hrazeny faktury, začal mít žalobce podezření, že vše neprobíhá tak, jak bylo deklarováno, podal i trestní oznámení o možném spáchání trestného činu podvodu, kdy od žalobce bylo společností VDI Enis Trade s.r.o. vylákáno cca 5 500 000 Kč. V rámci daňové kontroly správce daně uvedl, že neuznává daňové doklady o nákupu deklarovaného zboží, jednalo se o obchody fiktivní. Naproti tomu však rozhodl, že podáním daňového přiznání, ve kterém žalobce v dobré víře uvedl prodej zboží (palet) v hodnotě 1 517 716 Kč, má žalobce povinnost odvést daň z přidané hodnoty ve výši 318 730 Kč, tím vlastně rozhodl, že zboží, které nikdy žalobce nenakoupil, prodal dál.

Na uvedený logický nesmysl upozorňoval žalobce již v průběhu daňové kontroly i v rámci odvolacího řízení proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty. Žalobce uznává, že daňové předpisy stanoví, že je nutno vycházet z údajů, které sám daňový subjekt uvede v daňovém přiznání, nicméně výklad právních předpisů by neměl být formalistický, ale právě pomocí logiky, kdy pokud žalobce zboží nenakoupil, nemohl ho ani prodat, by měl být zohledněn.

Výklad zákona provedený správními orgány je výkladem extrémně zvýhodňujícím státní orgán, kdy na jedné straně je postupováno proti daňovému subjektu, kterému se nepodařilo prokázat, že by obchody proběhly, a není mu uznán nárok na vrácení daně, na druhé straně je postupováno ve prospěch správce daně, který požaduje, aby z obchodů, které neproběhly, byla uhrazena daň.

2. Žalobce v podané žalobě poukázal na to, že rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 31.5.2017, sp.zn. 1 T 23/2017, byl nepravomocně uznán P. J., jednatel společnosti VDI Enis Trade s.r.o., vinným ze spáchání trestného činu podvodu, kterého se měl dopustit tím, že od společnosti žalobce přijal platby za zboží, které prodal a následně měl zajistit odběratele tohoto zboží, zboží odběratelům nedodal a způsobil společnosti žalobce škodu 5 509 070,50 Kč. Společnost žalobce tedy byla uváděna v omyl.
3. Žalobce dále uvedl, že v současné době je více než pravděpodobné, že opravdu k žádným obchodům nedocházelo, a závěr o tom, že společnost nemá právo na vrácení daňového nákladu, je správný. Nicméně má za to, že zahájená daňová kontrola má za následek nejen zjištění, zda je zde oprávněný daňový náklad, ale i to, zda uváděný daňový příjem byl skutečně dotáhnut. Daňové přiznání podával žalobce v dobré víře, že veškeré obchody proběhly tak, jak bylo ze strany společnosti VDI Enis Trade s.r.o. tvrzeno, a až daňová kontrola i trestní řízení ukázaly, že k obchodům nedocházelo, je tedy nutno opravit i položku daně na výstupu v rámci daňového přiznání, resp. platebního výměru. Navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce v rámci daňové kontroly neprokázal faktické uskutečnění přijatých a uskutečněných plnění tvrzených v dokladech, proto mu žalovaný neuznal nároky na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od plátců – firmy DVI Enis Trade s.r.o. a Wood Solutions s.r.o. Poukázal na ust. § 92 odst. 3 a

odst. 5 písm. c/ zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), s tím, že v první fázi žalobce důkazní břemeno unesl předložením daňových dokladů a dodacích listů, správce daně však vyjádřil pochybnosti ohledně těchto důkazních prostředků, tím došlo k přenosu důkazního břemene zpět na žalobce, který byl povinen předložit i další důkazy k prokázání svých tvrzení. Žalobce v rámci dokazování navrhl výslech svědků, byl proveden výslech jednatele společnosti Wood Solutions s.r.o., který neposkytl relevantní důkaz o faktickém uskutečnění zdanitelných plnění, a další výslechy nebyly provedeny, v tomto směru odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce neunesl důkazní břemeno, neprokázal, že přijal formálně deklarovaná plnění podle dokladů od společnosti VDI Enis Trade a společnosti Wood Solutions s.r.o., proto nemá nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z těchto plnění pro nesplnění podmínek uvedených v § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro přezkoumávané období (dále též „zákon o DPH“). Správce daně neuznal správnost příslušných údajů ve výši 1 517 760 Kč jako základu daně a 318 730 Kč daně na výstupu. Daň na výstupu přitom správce daně vyměřil vzhledem k povinnostem žalobce podle § 108 odst. 1 písm. i/ zákona o DPH odvést daň z vystavených dokladů, na nichž uvedl daň, přičemž umožnil příjemcům těchto dokladů uplatnit odpovídající odpočty daně. Daň na výstupu proto byla žalobci vyměřena proto, že vystavil daňové doklady, kde uvedl daň, a podle § 108 odst. 1 písm. i/ zákona o DPH mu vznikla povinnost tuto daň přiznat a uhradit. K odkazu na trestní stíhání žalovaný uvedl, že jde o odlišné řízení od řízení daňového. Poukázal na to, že odběratele zboží vyhledával sám dodavatel žalobce, vše měla na starosti společnost VDI Enis Trade s.r.o. Německý odběratel uskutečnění dodávek zboží popřel, listinné podklady uskutečnění těchto obchodních transakcí neprokázaly. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

Jednání u soudu

5. Při jednání u Městského soudu v Praze setrvali účastníci na svých stanoviscích. Zástupce žalobce zdůraznil, že jednal v dobré víře, tuto skutečnost tvrdil v průběhu celého řízení. Daňová kontrola trvala tři roky, během ní nebylo možno daňové přiznání opravit, nyní tak již žalobce učinit nemůže. Zdůraznil nelogičnost rozhodnutí, zákony by měly být logické a jejich výklad by měl odpovídat určité spravedlnosti. Správní orgány v podstatě tvrdí, že žalobce nic nenakoupil, ale současně tvrdí, že zboží prodal, proto má hradit daň. Tento výklad není správný, byť je si vědom ust. § 108 odst. 1 písm. i/ zákona o DPH. Skutečnosti o pochybnostech vyplynuly dodatečně poté, kdy byly daňové doklady vyplněny v dobré víře, že se transakce uskutečnily tak, jak bylo deklarováno. Až když nedocházely platby, začal žalobce zjišťovat rozhodné skutečnosti. Dále uvedl, že trestní rozsudek, který přiložil k podané žalobě, nabyl v nezměněné podobě právní moci, když odvolání bylo zamítnuto. Má za to, že v daném případě došlo ke zneužití práva, a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Zástupce žalovaného navrhl zamítnutí podané žaloby, má za to, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, respektovaly ust. § 5 i dalších relevantních ustanovení daňového řádu.

Obsah správního spisu

6. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobce podal za zdaňovací období únor 2014 přiznání k dani z přidané hodnoty, v němž uvedl daň na výstupu ve výši 318 730 Kč, nadměrný odpočet ve výši 243 815 Kč. Výzvou ze dne 22.4.2014 byl žalobce vyzván k odstranění pochybností s tím, že byl vykázán vysoký nadměrný odpočet a neobvykle

vysoká hodnota dodání zboží do jiného členského státu, takže správce daně má pochybnosti o tom, že deklarované plnění se reálně uskutečnilo. Žalobce byl vyzván k vyjádření a předložení dokladů prokazujících pravdivost údajů uvedených v přiznání.

7. V odpovědi ze dne 29.4.2014 k uvedené výzvě žalobce sdělil, že obchodní činnost spočívala v tom, že od obchodního partnera společnosti VDI Enis Trade s.r.o. nakupoval zboží a toto zboží dále prodával. Veškeré obchody měla na starost společnost VDI Enis Trade s.r.o., která sháněla odběratele pro žalobce a zajišťovala i dopravu ke koncovým odběratelům. Spolupráce s uvedenou společností trvala od začátku července 2013. Společnost zajišťovala dodání zboží koncovému odběrateli, není tedy schopen odpovědět na otázku, zda zboží bylo dodáno. Je však přesvědčen, že k dodání zboží došlo, neboť po celou dobu obchodní spolupráce se společností VDI Enis Trade s.r.o. měl pouze jednoho zahraničního klienta a dosud docházelo k bezproblémovým úhradám faktur. Faktury vystavovala společnost vždy až poté, kdy mu společnost VDI Enis Trade s.r.o. sdělila či prokázala, že zboží bylo koncovému odběrateli dodáno.
8. Dne 12.6.2014 byl sepsán protokol o místním šetření, v jehož rámci byly předloženy rozhodné doklady. Žalobce ve vyjádření uvedl, že obchodní činností společnosti je nákup a prodej europalet, svoji činnost zahájila v polovině roku 2013, kdy ji oslovila firma VDI, spolupráce byla úspěšná. Firma VDI však změnila majitele, který s nimi nekomunikuje, mají však rozjednanu další spolupráci s jinými firmami. Nadměrný odpočet vznikl prodejem velkého množství palet německé společnosti Kreuzer Ludwig, pro peníze do Německa jezdil osobně pan D. Na firmu VDI podala společnost trestní oznámení.
9. Na základě dožádání správce daně sdělil Finanční úřad pro Středočeský kraj, územní pracoviště v Berouně, že daňový subjekt VDI Enis Trade s.r.o. byl předvolán k jednání ve věci prověření obchodní spolupráce a vystavení daňových dokladů pro společnost Loděnice INVEST s.r.o., předvolání bylo doručeno do datové schránky, k jednání se nikdo nedostavil, doporučeně byl obeslán i jednatel společnosti V. F., kterému nebylo doručeno a zásilka byla vrácena zpět. Místním šetřením bylo zjištěno, že na adrese zapsané v obchodním rejstříku se daňový subjekt nenachází, bylo zjištěno, že společnost obývala část prvního patra s vchodem ze dvora, naposledy zde byli asi v květnu 2013. Dále bylo zjištěno, že poslední podané přiznání k DPH je za únor 2014, na výzvy k podání daňových přiznání daňový subjekt nereaguje a je nekontaktní.
10. Dne 15.8.2014 bylo žalobci oznámeno zahájení daňové kontroly, o němž byl sepsán protokol ze dne 8.9.2014. Žalobce předložil požadované doklady a uvedl, že se pravděpodobně stal obětí podvodu ze strany třetího subjektu, bylo podáno trestní oznámení a občanskoprávní žaloby směřující k vymožení dlužných částek. Má za to, že by bylo vhodné vyčkat ukončení trestního stíhání.
11. Dne 20.8.2014 byla do Německa odeslána žádost o „Výměnu informací dle čl. 7, 15, 16A, 25–26 nařízení 904/2010/EU“ k tvrzené transakci se společností Ludwig Kreuzer. Z odpovědi na tuto žádost je zřejmé, že podle telefonických informací plátce a dopisu daňového poradce je popíráno, že společnost Ludwig Kreuzer měla jakékoliv obchodní vztahy se společností Loděnice. Zboží nebylo dodáno. Společnost Kreuzer neobdržela od CZ společnosti ani faktury.
12. Dne 3.6.2015 bylo zpracováno Sdělení výsledku kontrolního zjištění. Zástupce žalobce uvedl, že ekonomická činnost spočívala v tom, že firma VDI prodala žalobci palety a sama následně sjednala jejich prodej budoucímu odběrateli. Pokud firma VDI měla

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

zákazníka a neměla prostředky na nákup palet, oslovila žalobce, prodala mu palety, vystavila faktury, které společnost okamžitě uhradila. K okamžiku dodání dostala společnost dodací listy, které vyfakturovala zákazníkovi (např. Kreuzer). Peníze z Německa vozil osobně pan D. z firmy VDI, předal zástupci žalobce peníze v eurech, která následně směnil za koruny. Zisk mu vznikl nákupem a prodejem, marže činila v průměru 4 %. Zaměstnance společnost nemá. Jediným dodavatelem byla firma VDI, se kterou navázali kontakt přes společné známé, tato firma zajišťovala i odběratele. Do ledna byly faktury řádně hrazeny, platba za únor 2014 od firmy Kreuzer již nepřišla, proto společnost vyzvali k úhradě, Ludwig Kreuzer sdělil, že nic nedluží. Písemně smlouvy uzavírány nebyly. Zboží bylo uskladněno ve skladu firmy VDI, které společnost platila za skladovací prostory. Přepřevu zboží zajišťovala rovněž firma VDI. Dále bylo správcem daně konstatováno šetření vyplývající z předložených dokladů, vydaných či přijatých žalobcem v únoru 2014, doklady společností (VDI Enis Trade s.r.o., Wood Solutions s.r.o., RPK invest s.r.o., BELMONTE AUTOMOBIE GROUP SE) se závěrem, že nebude uznán nárok na odpočet daně ve výši 562 545 Kč, nebude uznán údaj o dodání zboží do jiného členského státu, tj. nárok uplatněný na základě dokladů vystavených na společnost Kreuzer Ludwig, nebude uznán údaj ve sloupci daně na výstupu a základ daně, podle § 108 zákona o DPH je daňový subjekt povinen odvést daň ve výši 318 730 Kč.

13. K výsledkům kontrolního zjištění se žalobce vyjádřil vyjádřením ze dne 10.7.2015, ve kterém zdůraznil, že vždy si ověřoval solidnost obchodních partnerů v příslušných registrech, v současné době je jediným subjektem, který poskytuje finančnímu úřadu součinnost, ostatní jsou nekontaktní a svým povinností se vyhýbají. Došlo k převodu obchodních podílů na třetí osoby, tj. na osoby, které s obchodním vztahem nemají již nic společného. Tato skutečnost by měla být brána v úvahu při rozhodování, zda je účastníkem podvodu nebo jeho obětí. Navrhl výslech pěti osob, poukázal na podané trestní oznámení. Je přesvědčen, že prokázal, že obchody proběhly tak, jak bylo deklarováno. Proveden byl výslech M. B., který uvedl, že k prvnímu obchodnímu kontaktu společnosti Wood Soluptions s.r.o. se žalobcem došlo na podzim roku 2013, ve dvou případech jim společnost Wood Solutions prodala palety, svědek ze strany této společnosti přebíral i dodací listy, způsob plateb mu není znám, docházelo k nim zřejmě převodem.
14. Dne 12.4.2016 byla zpracována Zpráva o daňové kontrole se shodným závěrem, který byl vyjádřen v kontrolním zjištění.
15. Následně byl dne 2.5.2016 vydán platební výměr na daň z přidané hodnoty za únor 2014, kterým byla žalobci vyměřena daň na výstupu ve výši 318 730 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce odvolání, ve kterém projevil nesouhlas s vyměřenou daní, zdůraznil, že se stal obětí podvodu ze strany společnosti VDI Enis Trade s.r.o., která mu způsobila škodu v řádech milionů Kč. Z výslechu svědka M. B. je zřejmé, že došlo k plnění mezi žalobcem a společnostmi VDI Enis Trade s.r.o. a Wood Solutions s.r.o. Nesouhlasí s tím, že tato výpověď je hodnocena jako nedostatečná. Platební výměr trpí vadami, nemá žádný právní základ, a proto je nutno ho zrušit.
16. O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11.8.2017, č.j. 35292/17/5300-21442-700225, tak, že odvolání se zamítá a rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 2.5.2016, č.j. 3855530/16/2004-52521-507080, se potvrzuje. Žalovaný vyhodnotil předložené doklady, vypořádal

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

se s obsahem svědecké výpovědi dalších navržených svědků.

M. B. a zdůvodnil, proč neprovedl výsledky Uzavřel, že žalobce neunesl důkazní břemeno, neboť neprokázal, že přijal formálně deklarovaná plnění podle dokladů od firmy VDI Enis Trade s.r.o. a firmy Wood Solutions s.r.o., proto nemá nárok na odpočet daně z těchto plnění z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty. Žalobce neprokázal, že dodal zboží do jiného členského státu ani výše uvedeným tuzemským odběratelům. Proto správce daně oprávněně neuznal ani správnost příslušných údajů o základu daně a daně na výstupu. Daň na výstupu pak správce daně vyměřil s ohledem na povinnosti žalobce, které jsou uvedeny v § 108 odst. 1 písm. i/ zákona o dani z přidané hodnoty, totiž povinnost odvést daň z vystavených dokladů, na nichž uvedl daň, přičemž umožnil příjemcům těchto dokladů uplatnit odpovídající odpočty daně. Otázka účasti žalobce na podvodech na DPH je nepodstatná, proto se touto skutečností žalovaný nezabýval. Závěr správce daně o otázce účasti žalobce na podvodu na DPH je nadbytečný. Dále poukázal na nutnost rozlišovat trestní řízení a řízení daňové.

Posouzení věci soudem

17. Městský soud v Praze přezkoumal na základě žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), po posouzení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Žalobce v podané žalobě namítal formalistický výklad právních předpisů, má za to, že mělo být postupováno pomocí logiky, kdy pokud žalobce zboží nenakoupil, nemohl ho ani prodat. Zaujatý výklad je výkladem extrémně zvýhodňující státní orgán, kdy na jedné straně je postupováno proti daňovému subjektu, kterému se nepodařilo prokázat, že by obchody proběhly, a na druhé straně je postupováno ve prospěch správce daně, který, byť sám prokázal, že obchody neproběhly, požaduje, aby z těchto neproběhnuvších obchodů byla uhrazena daň. Na základě formálně správných daňových dokladů není uznán nárok na vrácení daně, na druhé straně je daň požadována. Tyto námitky neshledal soud důvodnými.
19. V daném případě je zřejmé, že žalobci nebyl za únor 2014 přiznán nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Ačkoli žalobce v podané žalobě námitky proti této skutečnosti výslovně nevznáší, považuje soud za potřebné konstatovat, že podle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty je jednou z podmínek pro to, aby byl nárok na odpočet daně přiznán, zjištění, že fakticky došlo k uskutečnění zdanitelného plnění, které bylo daňovým subjektem v rámci jeho ekonomických činností použito pro účely uskutečňování plnění, která jsou uvedena v ust. § 72 tohoto zákona. Pro prokázání skutečnosti, že skutečně došlo ke zdanitelnému plnění, nepostačují formálně správné doklady, nýbrž je třeba prokázat, že k uskutečnění zdanitelného plnění skutečně došlo tak, jak je formálními doklady deklarováno. Žalobce v zásadě akceptuje skutečnost, že k uskutečnění zdanitelného plnění nedošlo, resp. že tuto skutečnost neprokázal. Za nelogický však považuje závěr správních orgánů spočívající v tom, že z neuskutečnění zdanitelného plnění je mu vyměřována daň na výstupu.
20. Tato nelogičnost je však zdánlivá. Jak sám žalobce uvedl, platí, že je nutno vycházet z údajů, které sám daňový subjekt uvede v daňovém přiznání. Tomu koresponduje ust. § 108 odst. 1 písm. i/ zákona o dani z přidané hodnoty, platného v rozhodném období, podle něhož povinnost přiznat daň je stanovena osobě, která vystaví doklad, na kterém

uvede daň. Při posuzování otázky, zda byly splněny podmínky pro aplikaci ust. § 108 odst. 1 písm. i/ zákona o dani z přidané hodnoty, vycházel soud z právního názoru, který byl vyjádřen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.10.2004, č.j. 8 Afs 21/2014-30. Z uvedeného rozsudku je zřejmé, že Nejvyšší správní soud zaujal právní názor, že doměření daně podle uvedeného ustanovení (v době rozhodování NSS bylo ustanovení zcela shodného obsahu zařazeno pod § 108 odst. 1 písm. m/ zákona o DPH) není podmíněno prokázáním, že deklarované zdanitelné plnění se uskutečnilo. Současně Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podle ust. § 108 odst. 1 písm. i/ zákona o DPH lze postupovat jak v případech přeshraničních obchodních transakcí, tak v případech vnitrostátních obchodů. Pro splnění podmínek uvedených v ust. § 108 odst. 1 písm. i/ zákona o dani z přidané hodnoty je pak rozhodné, že to byl žalobce, který uvedl daň z přidané hodnoty na předmětných daňových dokladech. Žalobce byl vystavitelem těchto daňových dokladů, byl osobou, která účtovala příjemci faktury cenu za tvrzenou poskytnutou službu včetně daně z přidané hodnoty.

21. Z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu je nutno dovodit, že postup dle § 108 odst. 1 písm. i/ zákona o dani z přidané hodnoty přichází v úvahu bez ohledu na to, zda bylo či nebylo prokázáno uskutečnění zdanitelného plnění. Je totiž zřejmé, že vystavením dokladů s uvedením daně z přidané hodnoty je umožněno příjemcům těchto dokladů uplatnit nárok na odpočet daně.
22. Pro úplnost považuje soud za potřebné konstatovat, že podle zákona o dani z přidané hodnoty účinného od 1.1.2013 došlo ke změně ust. § 108 odst. 1 a odst. 2 tak, že byla rozlišena povinnost přiznat daň a zaplatit daň. Toto rozlišení neznamená, že by osoby povinné přiznat daň nebyly povinny i daň zaplatit. Povinnost zaplatit daň vyplývá z ust. § 101 zákona o dani z přidané hodnoty, podle kterého je plátce povinen do 25 dnů po skončení zdaňovacího období podat daňové přiznání a vlastní daňová povinnost, kdy daň na výstupu přiznaná za celé zdaňovací období převyšuje odpočet daně uplatněný za celé zdaňovací období, je splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání. Subjektu tak vzniká povinnost daň tvrdit a v případě vzniku vlastní daňové povinnosti daň zaplatit ve lhůtě správci daně.
23. Žalobce v podané žalobě dále poukazoval na trestní řízení, v jehož průběhu byl jednatel společnosti VDI Enis Trade s.r.o. uznán vinným ze spáchání zločinu podvodu, kterého se měl dopustit tím, že od společnosti žalobce přijal platby za zboží, které žalobci prodal a následně měl zajistit odběratele tohoto zboží pro žalobce. Žalobce byl společností VDI Enis Trade s.r.o. uváděn v omyl. K této námitce je nutno shodně s názorem žalovaného konstatovat, že trestní řízení je řízením odlišným od řízení daňového. V daňovém řízení je nutno postupovat podle příslušných daňových zákonů. Jak již bylo výše uvedeno, v daném případě byly splněny podmínky pro to, aby žalobci byla daň na výstupu vyměřena, a to právě s odkazem na ust. § 108 odst. 1 písm. i/ zákona o dani z přidané hodnoty.
24. Žalobce dále namítal, že daňové přiznával v dobré víře, že všechny obchody proběhly tak, jak bylo tvrzeno ze strany společnosti VDI Enis Trade s.r.o., s tím, že až daňová kontrola a následné trestní řízení ukázaly, že k obchodům nedocházelo. Je tedy nutné opravit položku daně na výstupu v rámci daňového přiznání. Ani tyto námitky nebyly shledány důvodnými. Pokud jde o tvrzenou dobrou víru, je nutno konstatovat, že žalobce žádné rozhodné skutečnosti netvrdí, pouze uvádí, že od července 2013 probíhaly transakce tak, jak bylo deklarováno. Přitom je zřejmé, že žalobce svou činnost omezil pouze na to, že společnost VDI Enis Trade s.r.o. pro něho nakoupila palety, současně bez

jakékoli vlastní aktivity počítal se skutečností, že jmenovaná společnost tyto palety prodá dalším odběratelům. To znamená, že žalobce se v podstatě omezil na vystavování potřebných dokladů. Takové pasivní chování nelze považovat za jednání, které by bylo možné považovat za obezřetné podnikání či jednání v dobré víře. Navíc ani tvrzená dobrá víra by nemohla zvrátit závěr o tom, že správní orgány postupovaly v souladu s ust. § 108 odst. 1 písm. i/ zákona o dani z přidané hodnoty.

25. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, žalovanému náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. října 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.